

CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 324

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

6 d'agost de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

El descans els dies festius

Hi hagué un temps — darreries del segle passat — en què no semblava sinó que l'esperit religiós hagués de mantenir-se secret, poc menys que com una mercaderia tarada. Es cercaven reformes socials basades i inspirades fonamentalment en aquest, i, amb tot, es procurava que l'ànima religiosa d'aquelles no sortís per enlloc. Feia por exhibir-la; es temia que, amb ella al front, no s'aconseguiria la reforma social cercada. I així es dona el cas que reformes socials d'esperit tan profundament religiós com aquesta del descans dominical, propugnada i obtinguda com a llei precisament pels catòlics en primer terme, han hagut d'esdevenir mida legislativa per raons de repòs del cos, de repòs per l'esperit; és a dir, per tota mena de raons menys per la més important, que és la d'enlairaiment de l'esperit a Déu i l'observació del precepte de l'Església.

Sortosament, aquesta hora malastruga i desorientadora ha passat ja, ha finit d'un cop i resoltament. Avui no es lluita per a introduir l'esperit religiós de sota mà; avui, a banderes desplegades, amb la Creu al front, els catòlics treballem, amb la Creu al front cerquem la política, amb la Creu al front mostrem nostra satisfacció de la labor per la instauració del Crist en tot estament social.

¿I per què, doncs, en aquest moment social que ens és favorable, especialment en el nostre país, no hem de propugnar reformes com aquesta d'estendre el descans dels diumenges als dies festius de precepte? Per què ens hem d'avergonyar de demanar, com a catòlics i en un Estat catòlic, que la llei empari un precepte de l'Església tan categòric i simpàtic com aquest de l'observància de la festa religiosa? Es cert que per a aquesta no hi cap invocar la necessitat del repòs per al cos i per a l'esperit. I davant d'això, cal demanar: és molta aspiració aquesta de cercar que la llei d'un Estat catòlic, en mig d'una societat catòlica, ratifiqui ço que l'Església i el Decàleg preceptuen?

I si es tenen en compte les circumstàncies socials que propugnen per aital reforma, encara es veurà més clara i factible la nostra demanda.

En efecte: les festes religioses el poble, de fet, en sa majoria, ja les observa i respecta. Són molts els tallers i fàbriques que obren en aquestes diades i els treballadors hi manquen en llur meitat. I no més cal veure l'escassetat de compradors que en aquestes festes entren en les botigues (que obren perquè, sortosament, totes aquelles els propietaris de les quals són catòlics, no ho fan) per a fer-se càrrec que el desig de vacança és general en aquests assenyalats per l'Església i la tradició.

Encara més: suposant que el vagar en aquests dies pogués portar perjudicis als obrers i comerciants, en quina quantia els hi portaria, ja que es tracta de deu o dotze dies al cap de l'any. Donat ja que cadascuna d'aquestes festes, com Nadal, com Corpus, tradicionalment ja és de general observància, quants són els dies que resten durant l'any de festa intersetmanals (entenem de festes de precepte?) Poquíssims.

I des del punt de mira catòlic, que és el nostre, com podem veure amb bons ulls que es profanin, per tolerància d'un Estat catòlic, les festes en què es celebren grans Misteris de la nostra Santa Religió, com la Concepció Immaculada de la Verge, la seva Assumpció, l'Ascensió de Jesús, la gloriosa Epifania, etc.? No és cert que com a catòlics no podrem mai tolerar una semblant inversió de valors socials?

La reforma que es demana és petita i de petítimes conseqüències. Tan sols un esperit sectari podria oposar-s'hi. I és clar que llavors caldria invocar el que des del començament d'aquest article venim invocant: el caràcter catòlic de l'Estat i, com a conseqüència, el caràcter catòlic que, per concordança amb aquell, han de revestir les seves lleis.

Pius XI i l'arqueologia cristiana

El mateix dia que el Sant Pare pujà al solí pontifici, a una personalitat que es trobava prop seu, en aquella hora de profunda emoció, li digué que una de les preocupacions més vives del seu govern pontifical seria l'Arqueologia Cristiana.

També l'Arqueologia Cristiana té una gran importància sota l'aspecte apologetic i és compresa en el programa Pontifici amb el mateix fi de les altres obres que encoratja el Pastor: la conquesta de les ànimes. Dels llavis del Sant Pare, durant l'Any Sant, eixí aquesta significativa i eloqüent expressió: "Les Missions són per als infidels ço que les Catacumbes són per als germans cristians separats de nosaltres. En altres termes: així com el Papa té cura de promoure les Missions perquè el Regne de Déu sia donat als infidels, així també té cura de l'Arqueologia sacra perquè la veritat del Regne de Déu brilli davant d'aquells que són separats de nosaltres!

Res de més idealment gran i sant podia conciliar-se amb l'esperit i la mentalitat del Sant Pare, el qual excel·leix en els estudis històrics. La demostració de la veritat dels fets històrics de l'origen del cristianisme, pot fer retornar a l'Església aquells que se n'han allunyat per un prejudici purament històric. Als desigs manifestats en els primers dies del seu Pontificat, han seguit els fets i les obres. En totes les avinenteses ha declarat Pius XI que desitjava la col·laboració de tots els homes competents en aquest aspecte.

En el primer any del seu Pontificat, en ocasió d'escaure's el centenari del naixement del gran mestre i fundador de la ciència arqueològica cristiana Joan Baptista de Rossi, va voler commemorar aquest aniversari reunint prop seu la Comissió Pontificia d'Arqueologia sacra, i després de manifestar a aquesta la seva complaença i a la qual s'hi ha d'apuntar la col·laboració activa de totes les forces materials i intel·lectuals del món catòlic, perquè forma part del patrimoni més preat de la gran família cristiana". I acompanyant aquestes paraules amb un gest munífic que equivalia a augmentar els recursos de la Comissió d'Arqueologia, afegia que amb aquell acte volia significar que invitava a tots els seus fills a ocupar-se de les Catacumbes, el temple sacre de l'arqueologia sacra, tenint cura de totes les despeses que originen els estudis.

I la paraula del Papa no podia romandre estèril, tota vegada que les Catacumbes, o sigui els antiquíssims cementiris cristians, són com afirma de Rossi, "una glòria singular de la qual la divina Providència ha volgut concedir el privilegi a Roma, per damunt de totes les altres ciutats".

Són també patrimoni de tota la comunitat cristiana, la qual segons afirma l'esmentat de Rossi, compta amb un preat antídoto donat per la divina Providència a la nostra generació contra tants d'errors i per preparar nous triomfs a la veritat i a la fe.

Però les sollicituds del Sant Pare no es varen aturar aquí. Perquè els fidels que acudiren a Roma durant l'any sant, poguessin ultra satisfer la seva fe, visitar les tombes dels màrtirs en els cementiris dels cristians i conèixer el preat tresor de les Catacumbes, va recomanar vivament la visita als dits cemen-

tiris donant tota mena de facilitats. I seguint les indicacions del Sant Pare, fou il·luminada la part més important dels cementiris, i la generositat dels invitats religiosos i de nobles persones, que varen respondre a la invitació del Sant Pare, féu possible que en els cementiris cristians hi haguessin objectes litúrgics de gran valor artístic, alguns d'ells molt antics.

També la generositat dels fidels féu possible que el Sant Pare pogués fer construir prop de les Catacumbes de Sant Calixte, "la Casa de les Catacumbes" on una comunitat religiosa femenina té la custòdia de tot el preadíssim material científic i litúrgic que serveix per a l'estudi i el culte de les Catacumbes.

I perquè el principi fonamental, la conquesta de les ànimes, tingués en aquell lloc una manera més viva d'efectuar-se en la mateixa Casa, el Papa ha volgut que fos lloc de recer espiritual, on moltes ànimes s'han amarat ja de la pau que plana damunt d'ella, en aquella terra roja de sang de màrtir i santificada per la misericòrdia dels apòstols Pere i Pau, que amb molta certesa hi varen fer estada quan es traslladaren a Roma.

Tot aquest treball impulsat pel Sant Pare i que a les darreries de l'Any Sant havia aconseguit la construcció d'una petita estada que havia de servir per als arqueòlegs estudiosos, durant el temps que investigaven en les Catacumbes, ha tingut com a coronament la realització d'una idea que Pius XI ja fa temps acaronava: el nou Institut Pontifici d'Arqueologia Cristiana.

A les darreries de l'Any Sant expressava d'aquesta manera: Entre les moltes i diverses necessitats a les quals ha d'atendre el nostre apostòlic ministeri, n'hem cregut que calia impulsar els estudis de les romanes Catacumbes, i havem volgut contribuir-hi personalment, tal com ens han permès les nostres forces. Abans de la Comissió Pontificia, floreix la "Pontificia Accademia Romana di Archeologia" tan benemèrita i que afavoreix els estudiosos amb les seves doctes publicacions, i hem decidit coordinar les dues institucions i afegir-hi un Institut Pontifici d'Arqueologia, amb un reglament aprovat per nosaltres, que tindrà per missió atraure la joventut de bona voluntat de cada país i nació i els estudiosos que han de dedicar-se a les recerques científiques i a l'estudi dels monuments de l'antiguitat cristiana".

L'estudi dels orígens del Cristianisme s'inicià a les darreries del segle XVI, i els estudiosos es posaren a explorar les vies dels antics cementiris, però no arribaren a descobrir la part soterrada. L'obra verament gran és la que va portar a terme Antoni Bosio a les darreries del segle XVI, atraient l'atenció dels doctes i la pietat dels fidels vers els antics cementiris cristians. Però induí solament a cercar les sagrades relíquies dels màrtirs, i les excavacions es varen fer sense cap criteri científic.

Trist treball! perquè segons afirma de Rossi, en aquells primers treballs d'obrir-se pas entre les vies subterrànies varen fer-se malbé moltes relíquies sota les mans destructores dels que feren els treballs d'excavació.

Varen intervenir els Papes, especialment Pius IX,

instituint la Comissió d'Arqueologia, i en virtut dels mèrits de Rossi es varen sistematitzar els treballs.

Pius IX, amb la seva feliç idea de crear l'Institut d'Arqueologia cristiana, aconseguirà donar un gran impuls a aquesta ciència tan interessant. La direcció ha estat confiada a Mons. Joan Kirsch, professor d'Història Eclesiàstica i d'Arqueologia cristiana de la Universitat de Friburg.

L'Institut (*) es proposa crear un centre d'estudis rigorosament científics dels monuments cristians antics, mitjançant un arranjament metòdic i complet de l'arqueologia sagrada. Formarà també Professors d'arqueologia per a les Universitats i els Seminaris, directors d'excavacions i conservadors de monuments antics.

MONS. JULI BELVEDERI

(*) Per si a la nostra joventut estudiosa li interessa el funcionament de l'Institut, donem a continuació la part del

reglament que es refereix als estudiants i el programa d'estudis.

Art. VIII. — Seran admesos a l'Institut, com estudiants efectius, eclesiàstics i laics, italians i estrangers, els quals hagin acabat els estudis teològics o literaris, d'acord amb el pla d'ensenyaments dels respectius països.

Poden també ésser admesos alguns estudiants agregats en qualitats d'oients.

Els estudiants podran perfeccionar llur formació científica, visitant els monuments de l'antiguitat.

Art. IX. — L'ensenyament de l'Institut comprèn:

Arqueologia cristiana general i introducció metòdica als estudis arqueològics, bibliografia;

Topografia de la Roma cristiana: a) Catacumbes, b) Esglésies antigues; Iconografia cristiana antiga (pintura, escultura, mosaics i altres arts).

Epigrafia cristiana.

Història especial de l'antiga Església (institucions eclesiàstiques, litúrgia, hagiografia).

Pràctica de la direcció de les excavacions.

Art. X. — L'ensenyament comprèn tres cursos d'un any cada un.

A propòsit d'unes exhortacions

Ens trobàvem davant el mar inquiet i refulgent. La platja era groga de sol i ça i enllà del mar les barques oloroses dels pescadors, amb la vela tivant, s'allunyaven fent capbussades.

No gaire lluny de mi seia un estol de senyores. Una d'elles comentava favorablement les exhortacions assenyades que ha fet el bisbe de Girona a les donzelles que es banyen a les platges que són de la seva diòcesi.

—No creuen — deia — que té raó el senyor bisbe? Ja és una mica massa el que passa en les nostres platges.

Vaig voler intervenir en la conversa i els vaig dir:

—Tot això passa perquè ens avergonyim d'ésser bones cristianes.

—Vol dir que nosaltres en tenim la culpa? — preguntà una de les senyores.

—Naturalment. En cada poble de la costa trobarem únicament mitja dotzena de famílies que no són com cal. Les altres són bones. Veuen — vaig dir, signant un estol de donzelles que jeien a la platja —, si en bandegem cinc o sis, totes les altres són ben honestes. Però nosaltres tenim por d'enemistar-nos amb les que no són gaire honestes. Si tinguéssim el valor de defensar la moral cristiana, les que no són bones s'avergonyirien d'obrar malament. No sols no les censurem, sinó que, per covardia, permetem que les donzelles bones facin el que fan les altres. Suposem ara que una senyora cristiana protestés públicament de les immoralitats que es cometen a la platja. Creuen vostès que les senyores dignes es posarien al seu costat? En comptes d'ajudar-la, la titllarien de mal educada. Els més benèvols li dirien que una platja no és un noviciat, i li aconsellarien que s'abstingués de protestar perquè les seves protestes serien estèrils. No és això una vergonya? Per no passar per beates, permetem que les donzelles bones es vagin contaminant al costat de les dolentes.

—I per què — digué una de les senyores oients — tot això no ho diu el rector de la trona estant?

—Pobre rector, si s'atrevis a dir aquestes coses.

Els que ocupen una posició social brillant, parlo, naturalment, en general, fan molt poc cas del que diuen els predicadors. La moralitat és pels pobres. Si avui el nostre rector s'atrevis a dir aquestes veritats a l'hora que la colònia va a missa, li dirien que és un home de les cavernes, que no comprèn la vida social moderna, i demà aniria una comissió a visitar el bisbe demanant-li que el traslladés a una altra parròquia perquè havia ofès a les donzelles de la colònia. I entre els protestataris hi hauria gent que passa per catòlica que creu que les riqueses els donen dret a viure al marge de la moral cristiana. Si no fóssim tan covards, ni tan porucs, no s'imposarien les famílies desprevingudes, per no qualificar-les d'altra manera.

S'alçà el grup de senyores i es dirigí al casino. Era l'hora del ball. Hauria preferit romandre davant el mar, en aquella hora que el cel va esdevenint pàlid i darrera les muntanyes de ponent hi ha un gran flamareig perquè el sol s'ha estimbat darrera els pics més alts.

Vaig voler presenciar la festa que es celebrava a la gran sala del casino. La majoria de les donzelles ballaven d'una manera no massa digna.

Allí em vaig convèncer que és molt difícil no deixar-se suggestionar per les donzelles desprevingudes. Vaig anar esguardant les donzelles que ocupaven les cadires de la sala, podent comprovar que les més honestes i les que vestien amb més dignitat, estaven completament soles. Els joves reien i bromejaven amb les donzelles més alegres.

—Veu — em digué una de les senyores que seia prop meu a la platja —, com vol que les donzelles honestes no imitin les altres, si saben que els nostres joves únicament es fixen en aquelles que no donen importància a la moral?

—Si els joves — vaig respondre — no són espirituals, és natural que no els plaguin les donzelles honestes. Les donzelles, senyora, no s'han de preocupar d'agradar els homes, sinó d'ésser agradables als ulls de Déu.

MARIA BONSHOMS

Cara i creu

El burgès paga! escrivíem des d'aquestes planes, quan exposàvem l'estat d'indisciplina social en què vivim i de la qual estan tocats tots els estaments, tant els de baix com els de dalt com la classe mitja; tots practiquem aquesta doctrina anàrquica de l'individualisme eixorc, que ens anihila.

Ningú de nosaltres no hi posa remei, tots demanem l'esforç d'altri, com si no forméssim part del cos social i no fóssim un engranatge, petit si es vol, d'aquesta màquina complicada que mena la civilització moderna i que vulgues que no, ens relliga tots al jou del treball, a la producció i a la contribució en tots els sentits de les nostres forces al benestar o malestar de la societat.

Jo vagi bé i els altres que s'apanyin!, aquest ha estat el nostre més ferm argument individualista.

És un sabotatge que practiquem i que és la més gran dissort que patim, que consumeix les nostres energies, les nostres activitats, iniciatives i el nostre patrimoni. Volem desentendre'ns de tot, i de tothom, volem ésser sols en tot, volem éssers els amos, volem ésser rics, molt rics, sense cap entrebanc, ni llei divina ni humana. Aquesta és la dèria del món actual. Mes a aquesta doctrina, altres homes hi ha que practicant-la així mateix, s'encarreguen de posar-hi entrebancs i de fer-nos palpar les realitats. Un dia són els obrers, qui en un moment donat aturen la força productora i el món s'espanta. L'altre dia és la classe patronal qui detura la marxa de la producció, l'altre és la Banca, és el "trust", el cartell, la confabulació qui decreta el trasbalsament del món, la mort de la producció en uns indrets, per a portar-la allí on li sembla millor.

El capital i l'estalvi es retiren i no cal dir que acuden allí on dóna menys mals de cap i més seguretat sense preocupar-se, però, de si ho fa bé o malament, de si drenant la mina, mata la deu d'aigua productora que vivifica el cos social.

Aquest és un sabotatge més punyent i dolorós. Retirar el capital de la producció, i tenir-lo estancat a les caixes fortes dels Bancs, és avui un crim de lesa humanitat, puix obrant d'aïtal faisó, es condemna a la mort no sols la família obrera, sinó també la societat en conjunt.

El diner ha de produir, ha de córrer i vivificar la terra, la indústria, la mineria, les obres hidràuliques, etc., totes les forces naturals que Déu ha creat i posat a l'abast dels homes i de llur intelligència i voluntat, ha de crear riquesa de grat o per força, és un deure i deure vital. Malbaratar el diner és avui un crim, al qual s'afegeixen els altres crims que el malbaratador comet, enfonsant en el vici als qui tapa la boca amb les sobres perquè callin i no li tirin en cara la disbauxa i el crim de deixar sense el pa corporal i espiritual als seus semblants.

La humanitat no s'esmena i cal retreure-li l'exemple de Rússia, la Rússia soviètica, d'aquell immens

país on gràcies als pecats de les classes directores el poble s'apoderà de les fonts de riquesa, per a fer-les produir i repartir-se-les enc que morir-se de fam, condemnats per les disbauxes d'aquella aristocràcia dilapidadora de les riqueses de la nació.

Més val prevenir que curar! més val ara que hi som encara a temps posar-hi remei, si és que volem aturar el trasbals social implantat a les Rússies!

El sabotatge que nosaltres combatem i que denunciem té arrels molt pregones, tant que sense un esforç de la voluntat colectiva i en un instant de reflexió despertí el cos social i vulgui posar-hi remei que per ara no es veu enlloc.

L'agreuement de la crisi de la producció, l'estancament del diner, que no surt només quan l'Estat posa en circulació el Deute Públic en quantitats fabuloses que fa escriure i que encara que tothom titlli a l'Estat de mal administrador dels cabals de la nació, el poble veu un mitjà segur de col·locar els seus estalvis sense preocupar-se que aquella càrrega financiera cau damunt les seves espatlles.

Si ensems que el Deute Públic, el poble creés riquesa i treball, res no hauríem de dir, mes avui estem ben lluny d'això. Cal constatar que la terra en la nostra nació en mants indrets encara està en poques mans i per a més confirmació copiem un fragment d'una lletra del duc de Medina-Sidonia, que diu així referint-se a la nostra nació: "Y lo más doloroso es que haya tantas tierras donde las fieras viven a sus anchas y tantos hombres sin tierras a labrar". A Castella (Salamanca i Palència, Extremadura, Badajoz i Càceres), Andalusia, la concentració de la propietat és fabulosa, indignant, inversemblant, mil, dos mil, tres mil, fins a quinze mil hectàrees de terrenys de conreu en una sola mà, i gairebé tots destinats a vedats de caça o abandonats. Si disposéssim d'espai detallaríem quelcom més, els partits judicials on radiquen les dites finques.

L'Estat paga, diuen aquests grans terratinents, no contribuint a les càrregues públiques, deixant sense conreu tanta terra i foragitant de la nació tanta riquesa, tant benestar com el que representen per a la producció els milers de famílies obreres que a carrera feta s'exilien vers altres països que els reben amb els braços oberts, mal sigui per a explotar tanta carn de canó encarregant-los les feines més feixugues, deixant-hi sovint la salut i els ossos!

Rivas Moreno prou ha descobert la llaga de l'emigració, del latifundi, de l'ocultació de la riquesa, de l'expoliació, d'aquest sabotatge social que tots practiquem. L'Estat paga! diuen uns, els altres més simplistes, oposen el crit El burgès paga! i els menys hem d'acotar el cap i tots rebem les fuetades de tanta inconsciència fent-nos la vida impossible.

J. GUILERA VILLARREAL

VIDA SOCIAL CATÓLICA

De Friburg a Malines

II I DARRER

Així com en el primer moment en què van saltar al món les guspies de la vida social des del punt de mira catòlic, es va sentir la necessitat de la unió i el contacte entre els homes caps del pensament en aquesta matèria, també després de la guerra europea nous i paorosos problemes van fer acostar els pensadors catòlics en el terreny social per arribar a contactes i conclusions comuns.

Els problemes socials tenen una transcendència mundial i es troben lligats internacionalment com cap altre problema. Res millor que la creació d'aquesta Oficina Internacional del Treball, dins la Societat de les Nacions, no indica la necessitat d'aquest contacte, contacte derivat ja de la primera reunió de caràcter social celebrada a Berlín, l'any 1890, convocada per Guillem II, i propugnat sempre pels catòlics.

Doncs bé; la reunió internacional de treballadors de la intel·ligència era i ha estat sempre necessària també. I per aquesta raó, un cop desapareguda la Unió de Friburg, calgué pensar en agrupar novament els pensadors del camp social, venint a emplenar el buit d'aquella la moderna Unió de Malines, la recollida ciutat arquebisbal belga.

En ella, com diu l'Aznar, el Cardenal Mercier ho era tot: el seu president, el seu director espiritual, el seu escut i defensa. Sense ella no hauria estat fundada. Ell li va donar el seu Palau per a domicili social i el prestigi del seu nom per a garantir la llibertat de les seves deliberacions i per emparar l'ortodòxia i l'honrada lògica de ses conclusions i ses doctrines, que algun esperit retardatari ha qualificat d'audacioses.

Qui va llançar la idea fou el gran Eugeni Du-thoit, aquest eminent professor de Lille i continuador de la tasca i del lloc d'Henri Lorin en la presidència de la gloriosa Setmana Social francesa. Es va posar en contacte amb el Prelat de Malines, li va fer presents les raons que avui més que mai feien necessari el contacte dels catòlics socials del món sencer, i va requerir la seva gran autoritat perquè donés escalf, autoritat i empena a aquesta unió. El record dels noms selectes i autoritzats de Friburg havia d'influir notòriament en la decisió d'aquests grans homes; i ja ben madurat el pla, en 1920, va néixer la Unió Internacional d'Estudis Socials el domicili social de la qual fou el del propi estatge del Cardenal Primat a Malines.

Aquesta Unió, com l'anterior, no és un Congrés, sinó un laboratori; els seus homes són pocs i seleccionats; i defuig tot el que signifiqui retòrica i eloquència. En formen part teòlegs, moralistes, sociòlegs, economistes, homes de dret, historiador; és a dir, tot gent d'estudi.

Va començar no excloent a cap poble del seu si; però també va començar reunint-se pocs, de moment, per anar agrandint la seva esfera d'acció. Les dificultats creades pels recels de la guerra havien

de portar dificultats que el temps aniria salvant, com així ha estat de fet. Per això van començar solament els fundadors francesos i belgues; i més tard s'hi van incorporar espanyols, italians, holandesos, suïssos, anglesos i polonesos. No cal dir que el cercle es va engrandint cada cop més, i és de desitjar que aviat pugui incloure homes de tots els països, com així ho desitgent els fundadors. Avui per avui, uns quants noms ens faran formar idea de la importància de l'obra: P. Brucculeri, Cretinon, Verdier, Max Turmann, Legrand, Poels, Verwilgen, Parkinsson, Aznar, Moran i altres, tots presidits pel Cardenal.

El treball és en aquesta Unió pacient i obscur. Es preparen, primer, ponències; es discuteixen, es depuren; es procura sempre que la realitat i la doctrina s'harmonitzin, i per fi s'arriba a concretar el pensament i el resultat del treball en unes tesis aprovades per tots i cadascuna de les quals ha obtingut notorietat sota el nom de "tesi de Malines". Aquestes tesis han estat elaborades durant cinc anys, i fins l'any 1924 la Unió no donà a conèixer al món el resultat del seu treball, amb motiu del centenari de la naixença del Cardenal Mermillod, aquell gran inspirador de la vella Unió de Friburg. Llavors fou quan el gran Mercier demanà a la Unió que es volgués estudiar un programa d'acció social actual en harmonia amb la filosofia cristiana; i deia el gran Prelat:

"Els membres sols haurien d'examinar l'error socialista d'una manera secundària i indirecta; la seva tasca primera i principal hauria d'ésser treure de les nostres creences i de la nostra filosofia principis positius capaços de dictar la llei a l'apostolat social, a l'acció política i als mateixos socialistes... Aquest catecisme social tindria una finalitat abans que tot constructiva: es tractaria menys d'assenyalar els errors dels quals convé guardar-se que no pas d'indicar positivament els principis i les tradicions a mantenir, les reformes i les obres a preconitzar d'acord amb aquests principis i aquestes tradicions".

Sota aquest pensament inspirador, la Unió de Malines redactà el Codi Social, feina llarga i minuciosa a la qual participà de manera activa el cardenal Mercier. La mort del gran purpurat s'esdevingué quan encara l'obra no era finida, però el seu successor, Monsenyor Van Roey, prosseguí la tasca i sota la direcció del nou Primat de Bèlgica el Codi Social adquirí forma definitiva.

I així com la Unió de Friburg aplegà materials i ordenà pensaments per a l'encíclica *Rerum novarum*, així la Unió de Malines ha donat ja el seu primer resultat esplendorós mitjançant aquest Codi Social Catòlic, d'una valor particular, però altíssima, donats els homes qui han treballat en la seva formació. Un altre dia, quan puguem fer-ho més amplament, ens ocuparem en aquestes columnes d'aquesta obra.

JOSEP M. GICH

El comte de Santa Maria de Sans

El dimarts d'aquesta setmana, dia 2 d'agost, a les quatre i mitja de la matinada, després de malaltia brevíssima, lliurà a Déu la seva ànima l'industrial i prohóm barceloní, soci dels antics d'Acció Popular, subscriptor i bon amic de la nostra revista, don Maties Muntadas i Rovira, primer comte de Santa Maria de Sans. És just que li dediquem un record, ben sentit i sincer, perquè era d'aquelles personalitats que no han passat debades per la terra.

Era el fill gran de don Josep Anton Muntadas i Campeny, fundador de la important societat anònima fabril i mercantil "La España Industrial", que fou creada l'any 1847, gaudint encara, i més que mai, prosperitat notòria, gràcies a Déu que ha beneït singularment l'encertada gestió de l'iniciador i la del seu fill i hereu, gerent que ha estat de la casa des de 1880 fins a la seva mort, o sigui durant quaranta set anys, cas de vitalitat veritablement excepcional, i més si es considera que don Maties, com els seus familiars i amics l'anomenaven, ha finat *al peu del canó*, en el ple exercici de la seva vigorosa activitat, amb tot i els seus 74 anys, i en l'ús pleníssim de les facultats que dibuixaven el seu caràcter: la intel·ligència econòmica i tècnica, l'amor al treball i el do de l'autoritat personal.

La seva carrera i professió era la d'enginyer químic en l'aplicació a la indústria de filats i teixits de cotó, estampats i velluts, que produeix la fàbrica per ell regentada, especialitats que dominava no pas per delegació, sinó per formació personal, essent un tècnic i un home de treball de primer ordre. Per això sol era exemplar com a cas de moral professional perquè la perfecció del producte, l'elaborar-lo a consciència, el treball net, acabat, inatacable, eren finalitats amb insistència recercades per ell, i amb tenacitat inculcades als seus auxiliars i executants.

Moralment, el senyor comte de Santa Maria de Sans havia de merèixer nostra simpatia i respecte, per ésser catòlic pràctic i viure amb la seva família dins un ambient de pietat activa, essent constants les proves de religiositat que en la seva llarga vida havia ofert. Morí confortat amb els Sants Sagraments, que freqüentava, i l'hàbit benedictí ha vestit les seves despulles. Era també un devot del Sant Rosari.

Malgrat pertànyer per filiació intel·lectual a l'escola clàssica liberal, es complaia a realitzar el tipus de patró patriarcal, tendint a fer de la casa industrial una família. De fet, una forta empremta de tradició distingeix l'entitat que ell regia, on treballen la segona i la tercera generació d'unes mateixes famílies, tant a la fàbrica com a l'oficina mercantil.

Li recordem els seus recents actes de patró catòlic dignes de lloança i encomi: l'haver celebrat el 75 aniversari de "La España Industrial" i la seva prosperitat, sufragant un dossier o capella per a la imatge de Jesús crucificat a l'església parroquial de Santa Maria de Sans, i l'haver costejat, l'any passat mateix, el viatge a Roma de quatre o cinc joves obrers de la seva fàbrica, que s'uniren a la pelegrinació del centenari aloisià.

Però d'una manera especial devem retre homenatge al seu nom per un recentíssim acte, pel qual CATALUNYA SOCIAL li està agraïda, tota vegada que

s'avança el seu gest a una intervenció que teníem preparada en el mateix sentit. Es tracta de la qüestió palpitant de la reforma de l'horari de la indústria tèxtil al Pla de Barcelona. Havent proposat (sens dubte inadvertidament) l'Associació patronal, aprovat el Govern, i consentit en principi les societats obreres que s'hi adheriren, la recuperació de totes les festes intersetmanals sense distinció de les de precepte, amb la qual reforma resultava que els obrers haurien *recuperat* els dies de Nadal, Cap d'Any, Reis, Corpus, etc., o sigui que aquestes festes tan sagrades havien estat declarades *treballables* en principi, el comte de Santa Maria de Sans va ésser dels primers a signar una instància, moltíssima justa, urgent i cristiana, demanant que el Govern declarés que no poden recuperar-se les festes de precepte.

Déu Nostre Senyor li hagi premiat aquest últim i recentíssim acte de pietat, gest de veritable patró cristià i respectuós de les festes religioses. Un dels seus darrers pensaments va ésser també per la Verge de Montserrat, havent expressat feia pocs dies, en comparança amb altres Santuaris, la seva predilecció sincera pel temple i culte de la Santa Patrona de la nostra terra, pronunciant-ne un elogi amb termes de pietat viva i d'espiritual elevació. La Mare de Déu de Montserrat li hagi obert, esborrats i perdonats els humans defectes, de bat a bat les portes del cel!

El comte de Santa Maria de Sans era, oi més, un col·leccionista selecte d'art antic, posseïdor d'una galeria preciosíssima, que en ésser coneguda causarà grans sorpreses, donat el mèrit rar d'algunes de les joies aplegades en pintura i escultura. Aquesta col·lecció es pot dir que és tota sencera d'art cristià.

Descansi en pau don Maties Muntadas. El tingui Déu en la seva santa glòria. De tot cor donem el condol més veritable a la seva distingida i apreciada família.

Del món catòlic

Els catòlics americans ens estan donant l'exemple de les activitats en l'ordre social. A últims del passat abril, es reuní a Washington un grup considerable de catòlics, seglars i eclesiàstics, per a la discussió dels problemes internacionals en el que es relaciona amb els catòlics dels Estats Units. Formaven la reunió autors coneguts, periodistes, professors, universitaris, juristes, membres de diverses ordres religioses, etc. El fi d'aquesta institució és l'establiment de la pau universal que Jesucrist vol introduir en el món, per mitjà de l'observància de les seves ensenyances, estudiant, ensems, els problemes internacionals, l'establiment d'un codi de conducta moral internacional fundat en la solidesa dels principis catòlics i en la investigació de les causes que produeixen fricció i desavinences entre les nacions.

Cal estar al corrent d'aquests moviments d'opinió, per a heure'n el profit que ens convingui.

INSISTINT

La profanació de les festes i els mercats en diumenge

Altres voltes aquest tema ha estat assumpte dels articles de nostra revista CATALUNYA SOCIAL. Mes aquí, com en altres qüestions de capital importància, també es pot dir que és cridar en el buit. La veu es perd en el desert. El sentir dels catòlics no és escoltat. Fa temps que en una assemblea de corporacions obreres catòliques, tinguda a Madrid, es parlà de santificar la festa, i senyalant un mitjà de profanació del dia del Senyor, es formularen conclusions serioses entre les quals llegírem la de demanar la supressió dels mercats en diumenge. A les altes esferes no degué arribar aquesta petició tan cristiana, de tanta transcendència per la vida moral de les famílies i dels pobles, perquè hem quedat sorpresos en llegir que, recentment, s'ha atès la instància d'un alcalde d'un poble de Catalunya, autoritzant la implantació del mercat en diumenge. Un es pregunta: Tindran sentiments religiosos aquestes autoritats locals que així busquen la profanació del dia festiu? Amb quin títol podran manifestar-se defensors dels interessos morals dels pobles que regeixen, quan han de sofrir notable detriment en no santificar-se la festa?

Insensiblement, en molts pobles de la nostra terra, es va introduint el mercat en diumenge, i deplo- rant i sentint perquè les públiques autoritats ho abonen, diem que, en això, l'esperit del mal va aconseguint esclatants victòries que han de portar funestes conseqüències a les poblacions que ho consenten.

Als grans pecats socials que, vergonya fa el dir-ho, són tara bastant pronunciada de la nostra terra com són la immoralitat i la blasfèmia, hi podem juntar la profanació del dia festiu que legalment, pel que es veu pràcticament, és legítima pels mercats en diumenge. Segurament que aquells altres dos seran més intensament propagats, des del moment que resten trencats els sentiments religiosos i va desapareixent el sant temor de Déu i no se li dona la reverència i l'honor que se li deu. I qui pot dubtar que la relaxació, la falta de pietat, d'amor a Déu, d'instrucció religiosa, és fomentada, en gran manera, per la introducció d'aquesta obra que tant plau a l'esperit del mal, al sectarisme, a la maçoneria, com és el mercat en diumenge? O sigui que es prescindeix del que és fonamental en la vida de l'individu, de la família i de la societat. I després ens queixarem que hi ha crisi de les valors morals, que tot està corromput, que els pobles són anàrquics, que l'autoritat humana no és respectada! Com ho ha d'ésser, si no ho és la divina? Sembla, a primera vista, que el mercat en diumenge és la cosa més inofensiva; mes, fixant-nos com els pobles petits i els pobles grans es desmoralitzen i es tornen indiferents en ço que mereix tot el respecte i veneració, no estranyem com el clergue dels pobles blasmi el que és una ver- tadera profanació de la festa. L'afany de posseir, d'enriquir-se, el procurar els interessos materials són, moltes voltes, la raó excusant per a preterir deures sagrats (no volem oblidar el que diuen i ensenyen els moralistes sobre aquest punt, car l'Església és benigna i és Mare provident per les necessitats justes i legítimes); mes sí que és veritat també que

l'afany desmesurat de riquesa fa passar per alt allò que digué Jesucrist que és "l'únic necessari"; la qual cosa portarà encara un abandó més pronunciat davant les necessitats econòmiques que s'han de satisfer en el dia de festa per la raó poderosa del mercat. Què seguirà d'aquí? Ignorància religiosa, des- coneixement de Jesucrist per no poder complir amb la Santa Missa molts dels concurrents al mercat, per no poder escoltar les homilies evangèliques, les plà- tiques catequístiques i altres pràctiques que imprimeixen en els pobles una fisonomia religiosa i moral que, per la profanació del dia festiu en la nostra terra, va deformant-se.

Quan hem vist que en una diòcesi no pas de les de més importància, un centenar de pobles, pels set o vuit mercats en centres comarcals es despoblen, perquè la vida econòmica i el moviment comercial ho exigeixen en el diumenge, no podem menys de pensar en la prompta descristianització de la socie- tat, si no es posa remei en el que és vertaderament un abús. És que la vida econòmica no seria tan pròs- pera de santificar-se el dia festiu? Nosaltres creiem que encara seria més profitosa pels pobles; perquè és el cas que en el diumenge, per raó de tal dia, són més animats els centres de diversió i de disbauxa, es fa més consum d'alcohol i altres coses que saben prou explotar els vividors, i fins les taules de joc són més concorregudes; tot el que vol dir que els qui anaven a comerciar, el dia de mercat, en diu- menge, han anat a buscar la ruïna.

Legalment té vigor el descans dominical, però pràcticament, majorment en els pobles on és el mer- cat en diumenge, no. I no es digui que només en tal dia es realitzen les imprescindibles operacions, sinó que, amb el pretext del mercat, per tot el matí, fun- cionen tots els establiments de treball mecànic, i so- lamente per excepció se'n trobaran alguns que no tre- ballaran. Són fets que es poden comprovar arreu. D'aquí surt un altre mal greu per la classe treba- lladora i la classe mercantil d'aquestes poblacions que són centres comarcals. Degut a la falta d'orga- nització, impossible, perquè no ho consentirà el nom- bre dels treballadors i empleats, aquests no podran fer prevaler els seus drets de descans. Per aques- ta classe, en el dia de festa, no hi haurà temps per a complir els deures religiosos; en tot cas, n'hi hau- rà per la diversió a la tarda i per a desmoralitzar-se. És just això? Repetim-ho, és aquest dia la profa- nació de la festa un gran pecat social. Si la justícia conserva els pobles, els que són elements directius tenen l'obligació de defensar-la. Altrament, és tenir falta de l'instint de conservació. La llum sinistra de pobles i nacions ben clar diu que, de la premissa de la desaparició dels sentiments religiosos i morals, de- riva la conseqüència dels trastorns socials i del bol- xevisme, i que la demagògia s'alça furient contra les autoritats totes, sense excepció, quan el poble ha trencat tot fre. Ho contemplarem impassibles, i es- tarem disposats a suportar càstigs de tota mena que la Divina Providència enviarà com flagell justíssim per la indignació del cel que els pecats irriteren?

LAURENTIUS

LES GRANS FIGURES DEL CAMP SOCIAL CATÒLIC

Monsenyor Ketteler

I

Mantes vegades han dit els enemics del catolicisme que l'Església no ha defensat mai els drets del poble. Volen fer creure que els catòlics són sistemàticament enemics de les reivindicacions justes dels obrers.

Monsenyor Ketteler en moltes coses es va anticipar a Lassalle i a Marx. Espigolant les obres d'aquests socialistes, trobaríem que moltes reivindicacions que demanen a favor dels obrers, les havia ja defensades amb gran entusiasme i ardidesa l'il·lustre Bisbe de Magúncia.

La diferència que existeix entre els catòlics i els socialistes, és que aquests moltes de vegades especulen en el món de la utopia i consideren l'home com un ser abstracte, i en canvi aquells el prenen tal com és en realitat i mai no defensen cap dret que no es basi en la raó i en la justícia.

Lassalle va reconèixer en un Congrés socialista que Mr. Ketteler treballava per al bé del poble.

Ell va saber aturar l'allau socialista. Amb gran fermesa va combatre els principis equivocats del socialisme i, amb fets, va demostrar al poble que no calia separar-se de la cleda de l'Església per a defensar els drets dels obrers.

Lleó XIII, quan va publicar la seva famosa encíclica *Rerum novarum*, es pot dir que va recollir el seu programa social. Mr. Ketteler és, per tant, un precursor i un iniciador dels estudis socials.

Com ja és sabut, la ideologia dels homes de la Revolució francesa era contrària a l'associació obrera. L'Estat, abassegador i unitari, havia de captenir-se de totes les necessitats del poble. No es tenia cap mica de fe en l'esforç col·lectiu.

Desfetes totes les organitzacions obreres, és natural que el capitalisme abusés de la seva força. L'obrer es trobava isolat. Ningú no defensava els seus drets. No existia una legislació social que regulés la vida del treball i defensés els humils de les cobejances desbridades dels assedegats de riqueses.

Per això Mr. Ketteler recomanava als obrers que es defensessin amb l'arma de la sindicació.

Lleó XIII, en l'encíclica *Rerum novarum*, posa també de manifest els beneficis que obtenen els obrers amb les associacions.

El gran Pontífex no somiava pas que els obrers retornessin a les organitzacions gremials, sinó que fundessin associacions d'acord amb temps presents. Ben clarament ho diu en la dita encíclica: "Molts d'anys varen perdurar entre els nostres avantpassats els beneficis que resultaven dels gremis d'artesans. Els quals, veritablement, no sols foren excel·lentment profitosos per als menestrals, sinó també a les arts, donant a aquestes el progrés i esplendor de que

són testimoni moltíssims documents. Com que aquest nostre segle és més culte, els seus costums diferents i majors les exigències de la vida quotidiana, cal que els dits premis o associacions d'obers *es posin d'acord amb les necessitats del temps present*".

Després diu el Papa eminent per tants conceptes: "Amb gust veiem que en molts indrets es formen associacions d'aquesta mena, unes únicament d'obers, altres d'obers i capitalistes; però és de desitjar que *creixi llur nombre i llur activitat*". Lleó XIII no solament volia que existissin sinó també que actuessin. Segueix dient el Sant Pare: "I baldament hàgim parlat d'elles més d'una vegada volem, no obstant, aquí fer veure que són ara molt del cas i que existeix el dret de formar-les i ensems quina ha d'ésser llur organització i en què hom ha d'esmerçar llur activitat. L'experiència de la feblesa de les pròpies forces mou l'home i l'empeny a acoblar a les pròpies les dels altres. Les Sagrades Escriptures diuen: Millor és que estiguin dos acoblats que un de sol; perquè tenen l'avantatge de llur companyia. Si un cau el sostindrà l'altre. Ai d'aquell que roman sol que quan caigui no tindrà ningú que l'alci. I també: el germà, ajudat del germà, és com una ciutat forta. Aquesta propensió natural és la que empeny l'home a acoblar-se amb altres i a formar la societat civil, i la que ensems li fa abellir la formació d'altres societats amb alguns dels seus conciutadans, petites, és cert, i imperfectes, però veritables societats" (1).

Es veu clarament, doncs, que Lleó XIII volia que els obrers s'unissin per a defensar llurs drets.

Mr. Ketteler exercí una influència decisiva en tota l'Alemanya i àdhuc fora d'ella.

En els Congressos socials celebrats a Lieja és on més es va posar de relleu la seva influència. Molts prelatats dels Estats Units i d'Anglaterra, que estan sempre en contacte amb el poble i coneixen les necessitats dels humils, varen proclamar ben alt que acceptaven el seu programa social.

A França, que malgrat la política radical que segueixen alguns polítics és la nació més burgesa del món, foren molt combatudes les doctrines socials del Bisbe de Magúncia, per bé que també va tenir fervents admiradors.

Decurtins, el gran tribú catòlic, que tant va treballar de Suïssa estant per aconseguir que els governs es posessin d'acord per arribar a promulgar una legislació social internacional, que recollís i regulés les realitats tangibles del món del treball, en tots els Congressos on va pendre part va lloar l'obra formidable que havia realitzat Mr. Ketteler. El va proclamar iniciador dels estudis socials i va traduir al francès alguns dels seus parlaments més notables.

Creiem que ha d'ésser coneguda i estudiada una de les figures de més relleu d'Alemanya.

Mr. Ketteler, el Bisbe social per excel·lència, mereix que sigui divulgada la seva vida i la seva obra exemplar que va evitar que el socialisme enlluernés a tots els obrers alemanys, fent-los caure a l'abisme de l'error.

Es actuant i escoltant els clams del poble, com poden evitar-se les convulsions socials i les topades entre el capital i el treball.

Era un veritable aristòcrata, i, no obstant, va re-

cordar-se que era Pastor d'ovelles i va davallar fins el poble. Amb la seva paraula càlida i vibrant enardia les multituds i amb la llum de la seva intel·ligència guiava el poble.

Es l'home de les generoses iniciatives i el veritable guiatge dels obrers.

J. C. i S.

(Continuarà)

(1) En l'obra *Lleó XIII i la qüestió social*, que està en premsa, figurarà la primera versió íntegra al català d'aquesta famosa encíclica.

Petites notes

Heus ací, lectors amics, un petit paràgraf que mereix ésser llegit:

"Porque la herida que sufre el mundo y con él nuestra patria es demasiado grave para que aun ante ella en inminente peligro nos entretengamos en bizantinas luchas o en mediocres querellas: porque en la nave "Civilización" que conducía a la Humanidad por los peligrosos derroteros de la Historia, naufragada en la tempestad que desató la gran guerra y batidos sus pobres restos por las pujantes oleadas de Moscov que lamen ya las puertas de Viena y en sus más fuertes resacas irrumpen en Londres y en París ha sonado la decisiva hora del "¡sálvese quien pueda!" y no hay más, para los pueblos que aspiren a salvarse no quedan más tablas que las de las dictaduras."

Tal vegada vostès opinaran que el mateix és fruit de la ploma d'un Castelar: doncs, no; és fruit d'un senyor de Terrassa que signa Narcís Ventalló. I no hi ha cap mena de dubte que té raó en la fórmula que dona als pobles que aspirin a salvar-se, pronunciant-se resoltament en favor de les dictadures. En efecte: és que als lectors distrets no els diuen res els exemples de França, Anglaterra, Suïssa, Bèlgica, Holanda, Dinamarca, Alemanya, Àustria, Iugoslàvia, i tants d'altres països que a hores d'ara encara s'entretenen infantivolament amb aquests jocs de Parlaments, eleccions, etc.?

* * *

També aquests darrers dies el nostre estimat col·lega madrileny El Debate ha sentat l'opinió que els catòlics poden defensar el sufragi universal.

Realment convindria traslladar la notícia al Centre Catòlic d'Alemanya, al Partit Popular italià, als partits catòlics de Bèlgica, i a tants d'altres que potser a hores d'ara la ignoren.

* * *

Els catòlics italians anuncien la seva XIV Setmana Social pels dies 12 a 17 de setembre vinent, a Florència.

El tema de "La família cristiana" serà el subjecte de la reunió, tema que es descabdellarà en deu conferències encomanades a personalitats prestigioses del món catòlic italià.

També el tema de l'educació, com a element integrant del primer, hi serà estudiat amplament, tant des del punt de mira natural, com del dels drets de l'Estat i de l'Església en l'educació. La tasca de la pedagogia moderna hi serà escatida en tots els seus aspectes, sempre des del punt de mira del tema general de la setmana, la Família.

Serà un dels professors de la Setmana l'eminent P. Gemelli, Rector de la Universitat del Sagrat Cor, de Milà, qui donarà dues conferències: una sobre el fi educatiu de l'escola; altra, sobre la figura del professor Cuntardo Ferrini, la causa de beatificació del qual es troba ja en la Sagrada Congregació de Ritus.

Tot fa preveure que la Setmana resultarà un esdeveniment.

A l'agost, Setmana Social francesa, reunió dinovena.

Al setembre, Setmana Social italiana, reunió catorzena.

I quan es reunirà l'estroncada Setmana Social espanyola?

* * *

El senyor Bisbe de Girona ha publicat una Circular sobre la moralitat en els banys de mar.

Algun Alcalde ha donat ordres severíssimes en relació amb el mateix assumpte.

I pensar que la majoria dels qui prenen banys, en aquest país, són catòlics, apostòlics i romans! On tenen les orelles aquests germans nostres per a no sentir la veu del deure religiós que tan fortament abomina de tota immoralitat? Oh, quin dolor el d'aquesta insensibilització del nostre poble!

La manca de finor en la sensibilitat es el portal obert per arribar a la manca de finor de totes les facultats de l'ànima.

GASTON GERARD

Feminisme eficaç

La situació de les minyones de servei a la nostra ciutat, vingudes de totes bandes de la Península, ha comportat sempre una gravetat social. La importància amb què ha estat considerada, n'és una prova palesa. I el contingent extraordinari que aquesta classe forneix al vici, n'és una altra.

Així, el mal/aquest ha estat atacat per diversos cantons per a cercar-hi remei. Hi ha borses de treball, que ofereixen, si no col·locació de seguida, un alberg més o menys digne, amb temps per cercar-ne sense massa angúnies. Existeixen recers per a les tardes de festa, per tal de retenir i allunyar dels mil perills de la ciutat, les que es troben soles. Però, tot això, ha resolt aquest problema social?

L'adaptació d'un immigrant a Barcelona, sobretot d'una dona, és un cas digne d'estudi. Rars, és clar! són els casos en què l'immigrant no compti amb una relació familiar, amistosa o de la terra, per començar-se d'arrelar, i que li faci com de terra adobada perquè sigui més fàcil l'adaptació. Amb els amos, per a això, avui no cal comptar-hi. Ni sabríem precisar tampoc fins a quin punt la intervenció patronal pot reeixir eficaç de veres. Més sovint encara aquelles relacions familiars, amistoses o senzillament coterrànies, no produeixen sinó un fruit minso, perquè obren desarticulades, quan no el produeixen malfic, perquè ja han estat avariades.

Les noies que de totes bandes immigren a Barcelona soles, en recerca de col·locació domèstica, i que de pressa es fan malbé, i algunes aniran a parar al subfons viciós, és obligació suposar-les no solament cristianes de dret, sinó de fet, bones noies i tot. Mes què passa, un cop a Barcelona? Tot llur ulterior procés moral parteix d'un fet que cal tenir en compte per a comprendre'l. I és el següent: Aquestes noies, en la immensa majoria, són cristianes per inèrcia, completament; d'altres, llur cristianisme és un cristianisme, si se'ns permet l'elocució, local, o, millor encara, localista. L'esperit llur és mou més que per iniciativa pròpia i motivacions intrínseques devers el compliment dels preceptes eclesiàstics, per eficients exteriors d'una transcendència local. Aquests, que tenien una doble estructuració, parroquial una, familiar l'altra, a Barcelona, naturalment deixen d'actuar. Aquestes noies, com molta gent que viu als pobles, practica, moguda pel ressort d'aquells dos centres motors. Combreguen en mantes festes assenyalades de l'any perquè pertanyen a una confraria religiosa que ho prescriu. Van a missa les diades de precepte per la impulsio tradicional de la família. Reben el Viàtic per la mateixa tradició familiar reforçada per la invitació del sacerdot. Mantenen les pràctiques honestes per la coacció unànime del poble. En fi, fan vida cristiana per la cohibició moral de tota aquesta sèrie d'elements que constitueixen una tradició d'una enorme força moralitzadora.

I són cristianes hipòcrites aquestes noies, i tota l'altra gent semblant? No. Sincerament practiquen, i en entrar-los tot pels sentits, hi donen assentiment,

s'hi abracen amb sentiment, s'hi troben grates. I això té el seu valor i produeix els seus benèfics efectes. El principal és la temor de Déu i la temor del pecat. D'aquestes dues valors se'n segueixen totes les altres: la reverència als pares, el respecte al pròxim i a la jerarquia, la fidelitat, i sobretot, sobretot, el sentit del pudor i de l'honestedat. Però, rares vegades, les forces exteriors coaccionadores, de valor social, arriben a individualitzar-se prou fort en cada u, de faisó que, si manquen, siguin substituïdes per unes virtuts d'iniciativa personal i motivació pròpia.

I aquí radica la catàstrofe de molta d'aquesta gent immigrada a Barcelona. En mancar l'actuació de la parròquia, la de la família, la del poble, amb tota la seriació de factors secundaris que es comporten, la noia paulatinament es descristianitza d'una manera esfereïdora. Esdevé un ser sense tradició, sense arrels en el passat. Es torna ésser nou. És un esperit ras, però que aviat els instints cuitaran d'ensenyorir-se'n. Esdevé tanmateix com si acabés de néixer, però en plena joventut animal. Què substituirà a Barcelona, l'obra de la parròquia rural, de la família, la del seu poble, en fi, la força enorme que constitueix aqueixa triple secular i ancestral tradició?

Moltes vegades, davant de casos concrets que se'ns han presentat, i que hem curat de posar-hi remei, ens hi han fet pensar. La substitució de la parròquia rural per la parròquia immensa barcelonina, és d'una eficàcia completament nulla. Qui substituirà la família, en la ciutat populosa? Aquí hom pot provar de lluitar, entroncant-la o arrelant-la, en relacions de parentiu si serveix la tradició cristiana del poble. Si no és així, val més desarrelar-la del tot. Hi cabria la mateixa família on serveix. Molt pot fer aquesta, i obligació hi té, en pro de la seva domèstica. Mes, deixant de banda totes aquelles que se'n desentenien completament, les altres manquen de l'ambient natural, propi i característic per obrar amb eficàcia damunt la noia. A aquesta li costa de sentir-s'hi arrelada. I aquella no té tampoc ni l'autoritat ni la valor d'una força de tradició connatural. Tot es redueix a fer-la anar a missa, i és bastant. I com resol el problema dels lleures de les tardes de festa, que és el més paorós?

Dèiem al començament que a aquest problema s'havia provat de cercar-hi solució de diverses maneres. Totes es conclouen a oferir-los un lloc esbarjós, més o menys grat, on es parteixen el temps uns ensenyaments primaris o postescolars amb uns entreteniments més o menys ingenus o innocents. Quin balanç de preservació social ens poden oferir aquests assaigs?

Algunes vegades, portats per amics a centres comarcals, hem sentit revivre aquest problema feminista, si es pot dir així, de les minyones. Ens ha semblat que aquests centres que apleguen unes hores minyones i obrers, modistes i dependents, vells i joves, i famílies senceres lligades per coneixença

de la mateixa comarcada, i conviuen amb un cert enyorament records de la seva terra, constitueixen una força de sanitat i preservació social. Més indubtablement ho constituïrien si fossin insuflades per un més íntegre esperit comarcal i menades per mans més dretureres i expertes. I ens hem preguntat: Per què no es podrien assajar centres exclusius de minyones, o senzillament de noies treballadores d'una mateixa comarca, veritables centres feministes obrers, d'educació i honest esbarjo?

L'ensenyament voluntari de la lectura per a les analfabetes podria tenir-hi el seu lloc adequat. I també el cinema i el teatre, i una pila altra de jocs o entreteniments femenins. L'organització d'excursions

a contrades properes, a manera de forades o senzilles berenades. I aquesta organització o confraria, com a cristiana, hauria de tenir la seva Patrona, la santa més popular de la comarca, i celebrar la seva festa major, i un altar en una església, on podria dedicar-se la missa de la incorporació les festes de precepte. Les forces tradicionals que aglutinaria tenim fe que originarien una enorme influència de preservació social i d'actuació cristiana.

Ara ens plauria que alguna d'aquestes ànimes femenines, ardents de caritat cristiana i d'amor a totes aquestes noies poblerines que el Vici se'ns enduu, hi digués també la seva.

ANGEL GRAU

El nou Bisbe de Vich

Amb motiu de la pròxima entrada solemnnial a la levítica i cultíssima ciutat de Vich, del seu nou Bisbe, l'Illm. i Rvdm. Dr. D. Joan Perelló i Pou, hem cregut del cas ajuntar les nostres exultacions a les virtuts i excel·lències del novell Prelat català, al cor general que arreu de les Illes Balears, pàtria del doctor Perelló, i de Catalunya, germana gran d'aquelles illes, proclama com un altíssim favor del cel aquesta elecció episcopal.

El doctor Perelló nasqué a l'antiga i noble vila mallorquina de Santa Maria del Camí, l'any 1870, el dia 14 d'abril, d'una exemplar família cristiana.

Graduat de "Bachiller en Artes", a l'Institut de Mallorca—segons la vella nomenclatura acadèmica—, emprengué la carrera del sacerdoti en el Seminari mallorquí, que cursà, com el Batxillerat, brillantíssimament; va ésser ungit prevere el dia 10 de març de l'any 1894. Dos anys abans havia professat en la Congregació dels Sagrats Cors, que acabava de fundar-se i establir-se en el justament famós Santuari de Lluch.

Els talents i virtuts del doctor Perelló i la seva capacitat de treball, l'obligaren promptament a ocupar llocs distingits i delicats en la jove Congregació, de la qual fou, per fi, elegit Superior General, segons desig del venerable fundador de dita Congregació, el Rvd. P. Roselló, la difícil herència

missionera del qual recollí el P. Perelló i fecundà esponerosament per espai de tres sisennis en què va ésser reelegit pel vot unànime i fervorós dels seus dignes companys d'armes.

A aquest elevat càrrec i a aquesta gegantina labor, a la qual el P. Perelló prodigava totes les seves dots amb una activitat i un encert incansable i envejable, l'ha trobat la providencial elecció per a ocupar la prestigiosa seu del Bisbat de Vich, illustrada per tants sants i doctíssims Prelats.

El dia de Sant Jaume rebé, assistit per dos Bisbes coterranis, els illustríssims doctors Miralles i Llompart, la consagració episcopal de mans del Nunci de Sa Santedat, Monsenyor Tedeschini, en la insigne i grandiosa catedral de Palma de Mallorca, que s'omplí de gom a gom, resultant un acte verament indescriptible.

Parí d'aquest serà, sens dubte, el de la propera entrada a Vich del seu nou Bisbe. Totes les noves que arriben d'allí prometen que la rebuda serà triomfal.

CATALUNYA SOCIAL s'uneix de tot cor a la joia de Vich i envia respectuosament a l'Illm. i Rvdm. doctor Perelló les més vives i sinceres felicitacions, de les quals fa participant a tan benaurada diòcesi.

Dominus conservet eum...

Espurnes

A Txecoslovàquia, el mes passat, arribà a Praga el nou representant del Vaticà Mons. Pere Ciriaci, per negociar la represa de les relacions diplomàtiques.

Vulgui's o no es vulgui, els pobles, com els infants, necessiten la direcció del Pare, i per als pobles no hi ha altre Pare que el Cap de l'Església. Cada dia veiem nous exemples dels pobles que han abandonat les normes del Vaticà, per a tornar-les a sol·licitar més tard. Al nostre entendre, els governants haurien de tenir en compte aquests fets tan transcen-

dentials, per no perdre temps i tornar enrera per recomençar el que ja estava en bon camí.

* * *

L'Acadèmia de Ciències Socials i Polítiques ha atorgat el premi Marie Laurent, de 40.000 francs, a l'Abat Violet, per les seves obres socials familiars.

Vaja, de mica en mica, a França s'ho emportaran tot els clericals. Tan bé que anava quan la gent creien que els clericals eren retrògrads!

* * *

El 8 de setembre proper s'inaugurarà una estàtua al capellà de Lourdes, Mons. Peyramale, qui fou el que intervingué en les aparicions de la Bernadeta. En la dita data es celebrarà el 50 aniversari de la seva mort, i la municipalitat de Lourdes ha comunicat al bisbe Mons. Schoepfer, que votarà la suma de 10.000 francs per al monument.

* * *

A Bèlgica morí Sofia Littré, filla del famós filòsof positivista Littré.

Sofia Littré era una fervorosa catòlica, que des de feia 26 anys vivia a pensió en una casa religiosa de Brusselles. Ha mort als 88 anys d'edat. El Senyor l'ha conservat com testimoni de la conversió del seu pare, que a les escorrialles de la seva vida es va convertir i rebé el baptisme.

Llibres

J. M. Rovira-Artigues — "Poemes d'Amor i de Camí", pròleg de Josep Lleonart — "Les Edicions d'Art" — Barcelona, 1927.

Joveníssim encara, Rovira-Artigues ens presenta, dins un marge d'excel·lent qualitat tipogràfica, la tria, bellament reeixida, dels seus poemes, de sis anys ençà.

El volum conté, doncs, poesies fetes a l'edat adolescent i versos d'avui. Però, malgrat les direccions i les influències diverses, que hauran actuat damunt l'home, la selecció de l'obra és tan acurada, que, sense transicions sobtades, hom s'adona constantment de la progressió ascensional del poeta.

La Pleiade, els clàssics francesos del siscent (li sabem una exquisida versió inèdita de *Le Legs* de Marivaux) i Chénier i Claudel han educat la lírica de Rovira-Artigues. Sobretot, les *Cinq grandes Odes*, en l'elegància altiva de les quals aprengué de vincular la música del vers a l'expressió dels sentiments honestos i delicats.

En els poemes de Rovira-Artigues, hi ha una alta sinceritat, desnua d'afecció i una elevació molt pura. Res de fingiments enervants, ni cap concessió al xaronsme neo-popular. Les rimes són nobles i gràcils, en haver bandejat els participis i les formes adverbials. Sobrietat de metàfores i d'adjectivació; així, la força substantiva dels mots no és mai es-trafeta.

La visió del paisatge és resolta amb una continença exemplar; ni fàcils suggestions panteistes, ni tampoc esgarriaments sentimentals. En Rovira-Artigues, l'home, quant a figuració ínfima de Déu, és, sempre, la mesura de totes les coses.

La juvenesa del poeta, indemne de trasbalsos dolorosos, ha sabut defugir, d'altra banda, amb un optimisme magnífic, les ficcions cerebrals que ara prevalen.

La retrobança, composició inicial d'aquest recull, és una exultació fervorosa davant la meravella de la llum i l'amor: "Oh! matí, joia suspesa sobre la pau del camí..." i aquest entusiasme no defalleix en cap moment. "Ara, sento el delit qui endu els meus passos", ens dirà més enllà.

Si de vegades s'infiltra una mica de melangia en la poesia de Rovira-Artigues, és, de seguida, superada amb la invocació al ritme perpetu del temps i de la vida:

"Oh! dia, qui te'n vas vers el ponent
i moriràs, car ja la nit arriba;
demà el nou dia, ple de sol i vent,
farà sagnar aquesta terra viva".

Fortitud heroica de joventut ben envejable, qui es reclou, però, austerament, en la humilitat i la modestia:

"Oh! si fos com un rec la nostra vida minsa
decorrent, sense fressa, en la pau de l'instant,
voldrieu més riquesa escondida en el món?"

Fins en evocar la mort, Rovira-Artigues conserva una serenitat digna, profundament cristiana. S'hi sent endut, ja des d'ara, "amb una joia dolça i diminuta...", i li sembla que fóra:

"Bella i suau, neguitejant, tranquil·la,
veure les coses amb novella vida,
vora la llum petita d'un estel!"

La pruija paganitzant del Chénier no ha influït gaire en Rovira-Artigues, qui solament volgué encomanar-se'n l'harmonia i la netedat de l'estil. Només les estrofes *A la meva arbreda* rellevarien, potser, una mena de reminiscència atàvica del culte als morts dins les rouredes sacres dels Druides.

"Arbreda meva, sota ta mirada,
La imatge dels absents encara viu,
I veig els sers amats en la penombra
de la teva amorosa soledat!"

i sento vora meu la companyia
de les vides que havíem estimat".

Rovira-Artigues ha intentat, sortosament també, la prova difícil del sonet: *El pi* és d'un simbolisme actual. Caldria, però, que hi insistís, sota l'auspici, qui li és car, de les llaors a la *Dark Lady* i a Bice Portinari.

Lleonart ha escrit davant aquest llibre un assaig intelligent sobre la psicologia de l'adolescència i les valors eficients de la nostra crítica.

JOSEP FLO-TERMENS

El que passa

ESPANYA ENDINS

El succés hebdomadari més grat, és la repatriació de tropes del Marroc, prova la més eficient de la terminació de la guerra.

Una història ben documentada d'aquesta ajuda-ria molt a evitar la seva repetició, i, com totes les històries d'aquesta mena, fóra una font inestronca-ble d'alligonaments. Hem de felicitar-nos d'aquest fet, i hem de dir-ne la primera lliçó: quan s'ha vol-gut acabar la guerra, s'acabat.

Altrament, segueix parlant-se encara del projectat monopoli del petroli. Mercès als estudis que es fan d'aquest element industrial de primer ordre, es va en coneixement de la seva importància, que sobrepuja, de bon tros, a la *hulla negra* i a la *hulla blanca*. Al voltant d'aquest negoci del petroli es lliuren grans batalles de tinta i de diners, i ja són molts els qui opinen que fou la qüestió del petroli una de les causes més fondes de la Guerra Gran.

En realitat, el petroli està en mans d'un trust, més o menys visible, però real i dominador, que no el deixarà de les mans fins que un altre invent no el posi en segon lloc.

D'aquest trust ja fa molts d'anys que en paguem el pontatge...

De l'Assemblea consultiva també se'n parla, però ja com a conversa d'estiu. La gent no està per res sinó per badallar i dir mal de la calor, com a l'hivern se'n dirà del fred. Costa d'acontentar-nos, bon Déu!

Contrastant amb la passivitat de l'opinió pública i de la gent política, veiem el President del Ministeri lliurar-se a una activitat juvenívola de la qual ens dona una bona idea el següent solt oficiós que publica tota la premsa:

"Com s'ha anunciat, la setmana que ve empenirà el viatge. Dates obligades el forcen a realitzar aque-sta excursió ràpidament, puix sortirà de Madrid el dia 7 i ha de trobar-se a Santander el 14 a la nit. Dintre d'aquesta setmana, recorrerà les províncies de Terol, Osca, Logronyo, Sòria i Burgos, passant des-prés per altres com les de Cuenca, Saragossa, Na-varra i Biscaia, que estan en l'itinerari del viatge. Les poblacions que visitarà el president durant aquests vuit dies són: Cuenca, Teril, Daroca, Calatayud, Saragossa, Tardienta, Osca, Barbastro, Jaca, Panticosa, Canfranc, Roncal, Pamplona, Estella, Lo-gronyo, Sòria, Burgos, Bilbao, Santurce i Santan-der. Pernotará a les cinc capitals que no ha visitat des que és president, o sigui Terol, Osca, Logronyo, Sòria i Burgos, i com que l'excursió és de vuit dies, les altres dues nits les passarà una a Calatayud i una altra a Panticosa. No podrà romandre en cada po-blació més que unes hores i per això prescindeix dels obsequis i preferirà el contacte amb les autori-tats, Unions patriòtiques i altres forces vives que li exposin detingudament les necessitats de cada poble".

ESPANYA ENFORA

La Conferència sobre el desarmament, a la qual hom comença a perdre el respecte, ha esdevingut, d'uns dies ençà, verament seriosa. A poc a poc les tres potències conferenciants han anat traient les ungles, i s'ha posat de manifest que ço que es dis-cuteix en la Conferència de Ginebra és no menys que l'hegemonia naval, mundial, de guerra.

El Japó ja s'acontenta amb un tant per cent, rao-nable, de menys, amb relació als Estats Units i a la Gran Bretanya. Però aquesta última potència vol mantenir el lloc de primera potència marítima del món; lloc que ocupa des del davallament naval d'Es-panya, al segle XVI, i del d'Holanda dos segles des-prés.

Les raons que addueix en pro d'aquest propòsit seu són incontrovertibles. Té, de fet, Anglaterra, aquesta privilegiada situació marítima, i la possessió és un dret primari respectable. Demés, és per Angla-terra qüestió vital aquesta preponderància perquè els anglesos viuen de la mar i, per tant, necessiten dominar-la. En tercer lloc, l'Imperi britànic està es-campat per tota la terra i les vies de comunicació marítima té de tenir-les cobertes de tot perill.

Per aquests motius, no permet que cap potència li faci ombra en la mar, i quan veu que alguna na-ció (com últimament Alemanya) li amenaça aquest imperi, la destrueix implacablement. Ben propera en tenim la terrible prova.

Mes ara són els Estats Units els que li planten cara i li diuen a la Gran Bretanya: "Nòs, que som tant com vós i que junts valem més que vós..." i aquí esdevé altra volta el gran conflicte.

Fins ara la guerra es fa amb notes, discursos o compliments diplomàtics. Anglaterra porta la de per-dre en aquesta tremenda campanya, tan silenciosa per altre costat; però abans de perdre-la definitivament, faci Déu que no es repeteixi el cas d'Ho-landa...

Els ianquis — veritables guanyadors de la Guerra Gran, amos de l'or, reis de la indústria i senyors de l'agricultura — no volen cedir als precs (Anglaterra ja prega!) dels seus germans d'Europa. Volen im-posar a aquesta el seu poder militar, com li han imposat la seva tirania econòmica. Resistirà Angla-terra?

Aquesta és l'espaventable qüestió!

Sembla que davant per davant de les immenses res-ponsabilitats d'aquest conflicte, les dues Cartagos, ajudades pel bon componedor que és el Japó, donar-àn temps al temps per tal que el món no s'esfon-dri al retop de les dues balenes, però no hi ha dubte que la guerra sorda d'armaments i preparatius ha co-mençat ja...

Ai del dia, i ai del món aquell dia, en què les dues balenes topin!

I la veritat és que el món polític que comporta passivament els grans crims de Mèxic sense la més lleu protesta eficaç, es mereix la tràgica topada.

J.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

Espanya

Durant el primer semestre de 1927 la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per impositcions 121.506.871 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats 102.670.158 pessetes; resulta, doncs, una diferència a favor de les impositcions de 18.836.713 pessetes.

El 30 del passat mes de juny el saldo d'operacions de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis era de 274.206.139 pessetes, de les quals corresponen 228.459.901 a l'Estalvi a la Vista; 9.503.777 a Estalvis Diferits i 36.242.461 a Segurs Socials.

En l'esmentat semestre abonà 2.167 subsidis de maternitat d'import total 108.350 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobar-se inscrites al Règim de Retirs Obrers i haver complert les altres clàusules que regulen la concessió del subsidi. Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obriers que ja compten 65 anys, la Caixa ha satisfet 97.969'38 pessetes i així mateix ha abonat 168.550 pessetes en concepte de 109 bonificacions extraordinàries de 350 pessetes cadascuna, i 326 de 400, concedides a 435 vells majos de 65 anys que, havent sol·licitat l'import de llur compte de capitalització, han estat compresos en el repartiment de la quantitat procedent del recàrrec per al Retir Obrer sobre les transmissions de béns per herències entre parents des del cinquè grau collateral, inclusiu, o entre persones sense vincle de parentiu.

—En l'aula de l'Escola d'Infermeres del Montepío de Santa Madrona, de l'Institut de la Dona que Treballa, organisme de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, donà una interessant conferència el Dr. D. Albert Ponjoan, metge de l'esmentat Institut, sobre el tema "Lluita social contra el càncer", la qual conferència era la darrera del cicle organitzat per l'Escola esmentada, que ha estat de molt profit.

—Està estiuellant a Tiana el centenar de nenes que integren la Colònia Infantil de l'Àngel de la Guarda", que patrocina i sosté la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, dins la seva filial de les Colònies Infantils.

Les nenes estan perfectament allotjades en la residència de les Religioses Franciscanes de la pintoresca i sana població de Tiana.

—Mentre a Barcelona es van restant bancs de descons al públic, posant-hi, en canvi, cadires no gratuïtes, a Madrid, el nou alcalde es preocupa que el poble estigui ben atès en aquest servei.

—A La Corunya s'organitza una Setmana Agrícola, l'última d'aquest mes. Galícia fa temps que treballa activament.

—A Mieres (Astúries) ha tingut lloc un gran míting presidit pel venerable Bisbe d'Oviedo. Hi assistiren dues mil persones. Tingui's en compte que Mieres és un centre miner de primer ordre.

—Els exportadors de fruites a França es queixen dels obstacles que van posant allà a la seva admissió.

Aquests exportadors ignoren la gran amistat que regna entre França i Espanya i és allò que diuen: "Entre amigos con verlo basta".

—En algunes capitals d'Espanya les associacions femenines procuren proporcionar a les obreres necessitats mitjans per a estiuellar una temporadeta. Vet aci una cosa d'excel·lent caritat, molt plausible.

—A Madrid s'ha celebrat la primera Assemblea Catequista Diocesana, que presidí el Bisbe doctor Eijo i Garay. Segons notícies ha estat molt profitosa.

—La Societat Mutualista de Porters de Barcelona ha pres possessió, en virtut d'escriptures públiques, d'una considerable extensió de terrenys de la Floresta Pearson, del terme de Sant Cugat. En la dita propietat es començaran a construir, aviat, edificis per a estatjar-hi els socis que per llur edat o impediment físic no puguin continuar prestant llur servei.

La Cambra Oficial de la Propietat Urbana d'aquesta ciutat prestà a l'esmentada societat, amb el més gran entusiasme, el seu ajut, inclús en forma material, no solament per l'honrosa administració que s'hi porta a cap, sinó també per haver-se aconseguit unir el capital amb el treball, única manera de garantir la tranquil·litat entre ambdós factors.

En fer-ho públic per a coneixement dels associats, ens plau fer una crida a tots els de la classe perquè fent-se càrrec del beneficiós que els és llur ingrés a l'entitat, hi acudin per assabentar-se dels Estatuts pels quals es regeix i puguin, amb el seu coneixement, sol·licitar llur ingrés, la qual cosa podran efectuar al carrer de Bruch, 88, porteria, tots els dies, inclús els festius, sense limitació d'hores.

—En l'última reunió del Consell del Treball quedà aprovat el reglament del treball a domicili. Després de promulgar el reglament es posarà immediatament en vigor el decret llei corresponent.

El cas és que, després, el reglament es compleixi.

Estranger

S'està treballant per a constituir un organisme permanent internacional contra la blasfèmia, a Roma, domiciliat, probablement, en el Secretariat General de les Lligues Antiblasfemes d'Itàlia.

—Ha entrat en vigor a l'Estat de Nova Galles del Sud (Austràlia), la nova llei de dotació familiar.

Segons aquesta llei, la dotació dels fills dels obrers ha d'ésser assegurada pels patrons del pare del noi, que retiraran un 3 per 100 del sou del pare, la qual quantitat dipositaran en un Banc assenyalat per l'Estat.

—El pròxim Congrés Eucarístic italià es celebrarà a Bolonya el mes de setembre pròxim. Promet d'ésser un gran esdeveniment religiós.

—El feminisme ha donat a Rússia un pas de gegant. De fa pocs dies tres dones han estat nomenades generals de l'exèrcit rus. Aprenguin bé els feministes aquesta lliçó de la Rússia soviètica.

—La Societat de Nacions ha donat compte dels treballs portats a cap fins ara per a reformar el Calendari. Un home del poble que ho ha sentit llegir, ha dit naturalment: Poca feina!

Quines coses diu la nostra gent!

OBRES DE J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa
(novel·la franciscana) **Preu: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes
Preu: 4 ptes.

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català
Preu: 14 Ptes.

GRAMÀTICA CATALANA (edició popular)
Preu: 0'75 Ptes.

EL FLAGELL DE LA BLASFEMIA **Preu: 0'50 Ptes.**
TERRA I CEL **Preu: 2 Ptes.**

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL
(Col·lecció Sant Jordi)

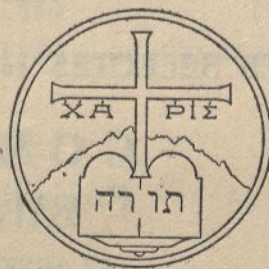
HISTORIA DE LA MUSICA (4 volums)
(Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)
Les meves amigues les roses (novel·la)

LA BIBLIA

DE MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

El Bon Pastor

REVISTA MINISTERIAL DE LA CLERECIA

Número solt; 1 pta.

Un any, 10 ptes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

«FOMENT DE PIETAT CATALANA»

EDITORIAL BALMES, S. A. Duran i Bas, 11
BARCELONA

VIDA CRISTIANA

Revista litúrgica publicada per
l'Associació d'Eclesiàstics
i Amics de l'Art Litúrgic

Surt nou vegades l'any en
quaderns de 48 pàgines

Pagament anticipat

S'admeten anuncis

Administració: Llibreria Casulleras.
Clarís, 15. — Barcelona.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÀPID	} Espanya-Nova York
DIRECTE	
9 Expedicions a l'any.	
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic	
16 Expedicions a l'any	
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina	
14 Expedicions a l'any.	
LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans	
14 Expedicions a l'any.	
"	Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 Expedicions a l'any.	
"	Mediterrani a Fernando Pó
12 Expedicions a l'any.	
"	a Filipines
3 Expedicions a l'any.	

Servei tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radio-telefonía - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

**Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA**

FRANQUEO CONCERTADO